

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/719/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204462
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113204462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 608,52 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8C 62/2013-39 zo dňa 08. septembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd návrh zamietol a žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, 16 ods. 1, 17 ods. 1, 2, 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 7 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a vecne tým, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica (spis bol odstúpený z dôvodu prechodu výkonu súdnictva na Okresný súd Skalica) v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 2Er/1286/2008, keď nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že súd nerozhodol o žiadosti na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase; žalovaný poukázal na skutočnosť že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Dňa 10.10.2005 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému G. T., r.č. XXXXXX/XXXX, bytom B. O. XX, pre vymoženie pohľadávky 15.000,- Sk s príslušenstvom. Okresný súd Senica poveril poverením č. 5205 018512 zo dňa 9.12.2005 vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja. Podaním došlým súdu dňa 29.9.2010 súdny exekútor Mgr. Ing. Ivan Šteiner navrhol exekučné konanie zastaviť. Okresný súd Senica Uznesením č. 2Er/1286/2008-28 zo dňa 16.8.2011, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trnave č. 11CoE/671/2011-46 zo dňa 31.1.2013, a v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 ECdo 9/2014-89 zo dňa 19.2.2014, exekúciu vyhlásil za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Súdny exekútor Mgr. Ing. Ivan Šteiner dňa 29.5.2013 vrátil súdu poverenie na vykonanie exekúcie. V exekučnom spise Okresného súdu Skalica sp.zn. 2Er/1286/2008 sa nenachádza žiadosť žalobcu (ako

oprávneného) na zmenu súdneho exekútora, pričom údajné oneskorene vydané rozhodnutie o zmene súdneho exekútora malo byť príčinou vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobcu.

Z uvedeného je zrejmé, že žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní vôbec nedoručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, preto súd ani o takejto žiadosti nemohol rozhodnúť (a už vonkoncom nie oneskorene, čo malo mať za následok vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy!) - návrh žalobcu je preto nedôvodný, a súd ho zamietol (súd sa v tomto prípade už ani podrobnejšie nezaoberal otázkou preukázania vzniku škody / nemajetkovej ujmy a jej výšky, či otázkou zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a otázkou premlčania nároku žalobcu, nakoľko nebolo preukázané pochybenie exekučného súdu na ktoré odkazuje žalobca).

Ohľadne prípadného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahu v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností a ukladať súdu zákonodarcom lehotu je riešenie, ktoré nemôže dostatočne zohľadňovať okolnosti toho - ktorého prípadu. S poukazom na konkrétne okolnosti prípadu sa postup Okresného súdu Senica nevyznačuje takými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy vzhľadom na objektívne dôvody (vykonanie potrebných úkonov zo strany súdu nevyhnutných pre rozhodnutie súdu), v postupe Okresného súdu Senica neboli zistené žiadne také pochybenia, ktoré by viedli ku konštatovaniu že sa dopustil nesprávneho úradného postupu, a z pohľadu súdnictva vzhľadom na dôležitosť rozhodnutia sa o dobe rozhodovania súdu sa dá hovoriť ako o prijateľnom časovom intervale. Vzhľadom k uvedeným konštatovaniam je zrejmé, že absentuje prvotná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý nebol v konaní preukázaný.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobca relevantným spôsobom nepreukázal ich vznik, pričom účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť (povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností), keď procesným dôsledkom spojeným s dôkaznou povinnosťou je neunesenie dôkazného bremena. Účastník ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa žalobcovi nepodarilo dostatočne preukázať že by mu v súvislosti s postupom súdu v exekučnej veci vznikla ním požadovaná škoda či ujma, a nevedel žiadne konkrétne skutočnosti na základe ktorých by bolo možné (podľa zákonom určených kritérií) posúdiť vznik a rozsah škody či ujmy. V tejto súvislosti súd konštatuje, že znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, znaleckým ústavom (na ktorý ako na dôkaz o vzniku a výške majetkovej škody odkazuje žalobca) sa nedá považovať za dôkaz o vzniku škody a jej výške v tomto konkrétnom prípade - v znaleckom posudku je vyčíslená výška škody ktorá mala žalobcovi vzniknúť iba všeobecne, nie však pre konkrétny súdený prípad.

V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo iba aj prípadné konštatovanie porušenia práva, a nie sú dané dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, s prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie. Rovnako ako pri vzniku majetkovej škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať (!) vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti na základe ktorých by bolo možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného (resp. exekútora) s povinným, a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nepostačuje ak je len sprostredkovaný; pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina vzniku škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu - takáto skutočnosť v súdnej veci nebola preukázaná. Preto, ak by aj žalobcovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom súdu v exekučnej veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, t.j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, nedostatočné preukázanie vzniku škody /nemajetkovej ujmy a jej výšky, chýbajúca príčinná súvislosť

medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/ nemajetkovej ujmy, prvostupňový súd súd návrh žalobcu na náhradu škody a priznanie nemajetkovej ujmy považoval za neopodstatnený, a preto ho zamietol.

Vzhľadom k tomu, že žalovanému plne úspešnému v spore nevznikli trovy konania, resp. o ich náhradu nepožiadaval (§ 151, ods. 1 O.s.p.), súd rozhodol tak, že náhradu trov konania mu nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K jednotlivým dôvodom odvolania žalobca uviedol, že namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd tak svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Odvolateľ namietal, pokiaľ súd prvého stupňa poukazoval na nedôveryhodnosť údajov, keď ani táto nemôže mať za následok zánik nároku na náhradu škody. Odvolateľ nemal k dispozícii exekučný spis. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, preukazujúcim výšku škody. Na záver odvolateľ poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Odvolateľ nesúhlasil s vyhodnotením vznesenej námietky premlčania, keď podľa neho k premlčaniu nedošlo.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený min. 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalobca sa žalobou zo dňa 17.09.2012 doručenou súdu dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, pretože tento nerozhodol o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 3440246 dlžníkom (povinným) G. T., nar. XX.XX.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 414/2005) v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 608,25 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Súdny exekútor postupoval podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku a predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Senica, pritom ho požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č.: 5205*018512. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Podľa žalobcu v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Žalobca ďalej uviedol, že popísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, resp. od 01.12.2006 s § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, pretože v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovi vznikla majetková škoda v sume 175,- Eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- Eur, na administratívne spracovanie urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením adresovaných exekučnému súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- Eur. Zároveň si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 608,52 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti,

ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 608,52 Eur, teda 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 Eur. Žalobca uviedol, postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala, preto podal túto žalobu.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, z priloženého exekučného spisu Okresného súdu Senica, sp. zn. 2Er/1286/2008 súd zistil, že dňa 10.10.2005 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: žalobcu, proti povinnému: G. T., rodné číslo XXXXXX/XXXX, B. O. XX, pre vymoženie pohľadávky pôvodne v sume 15.000,- Sk s príslušenstvom. Okresný súd Senica poveril dňa 9.12.2005 vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja, so sídlom exekútorského úradu Lipova 7, Nové Mesto nad Váhom (poverenie číslo 5205 018512*). Dňa 11.11.2010 podal súdny exekútor na Okresný súd Skalica podnet na zastavenie exekúcie. Okresný súd Skalica uznesením číslo konania 2Er/1268/2008-28 zo dňa 16.08.2011 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň exekučné konanie v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní zastavil z dôvodu, že rozhodcovská doložka dojednaná medzi účastníkmi vo všeobecných obchodných podmienkach úveru tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere je neplatná a ako neplatná nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, oprávnenému: žalobcovi uložil v zmysle § 203 ods. Exekučného poriadku zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 200,80 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Žalobca podal dňa 03.10.2011 odvolanie zo dňa 26.09.2011 proti uzneseniu Okresného súdu Skalica číslo konania 2Er/1286/2008-28 zo dňa 16.08.2011. Žalobca podal dňa 07.09.2012 návrh zo dňa 03.09.2012 na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 11CoE/671/2011-46 z dňa 31.01.2013 uznesenie Okresného súdu Skalica č.k. 2Er/1286/2008-46 zo dňa 16.08.2011 potvrdil, návrhy oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku zamietol a povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Exekúcia je právoplatne skončená.

Žalobca za nesprávny úradný postup exekučného súdu označil skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v lehote 30 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku.

Keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené, keď žalobca v exekučnom konaní nepodal návrh na zmenu exekútora, súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu tvrdeného žalobcom v žalobe, v dôsledku čoho nebol naplnený prvý z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a to samotný nesprávny úradný postup, nadväzne preto nemohol vzniknúť nárok žalobcu na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd preto správne preskúmvaným rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Táto výhrada sa týka celého obsahu odvolania žalobcu, ktoré nemá žiadnu vecnú súvislosť s prejednávanou vecou. Týka sa to hneď prvej odvolacej námietky, ktorou namieta skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, pričom z obsahu spisu je jednoznačné, že pôvodný sudca, ktorému bola prejednávaná vec pridelená, bol rozhodnutím nadriadeného súdu vylúčený a vec bola prikázaná Okresnému súdu Trnava, a to uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 23NcC/51/2012-14 zo dňa 12.11.2012 v spojení s opravným uznesením č.k. 23 NcC/51/2012-20 zo dňa 07.01.2013. Rovnako zmätočná je tá časť odvolania, v ktorej žalobca namieta predčasnosť rozhodnutia vo veci samej, nakoľko žalobca podal návrh na prerušenie konania, o ktorom mal súd prvého stupňa rozhodnúť samostatným výrokom napadnutého rozsudku, pričom z obsahu spisu a ani z obsahu napadnutého rozsudku žiadna takáto skutočnosť nevplyva, v predmetnej veci nebol podaný žiaden návrh na prerušenie konania a preto ani súd prvého stupňa o prerušení konania nerozhodoval.

Zamietajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené na rozhodujúcej skutočnosti spočívajúcej v tom, že žalobcom označený návrh na zmenu súdneho exekútora v predmetnom exekučnom konaní nebol podaný. Odvolateľ tento záver súdu prvého stupňa nijako relevantne nespochybnil.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

V zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 O.s.p., v sporovom konaní je to navrhovateľ, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh a uplatňuje svoj nárok a tieto predložiť spolu s návrhom. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla navrhovateľa. Odporca ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok navrhovateľa nevzniklo prípadne zaniklo alebo sa zmenilo. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obidve strany. Neunesenie dôkazného bremena má potom v konaní za následok procesný neúspech toho účastníka sporu, ktorý nedokázal preukázať ním tvrdené skutočnosti.

Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená unesenie dôkazného bremena. Procesná strana môže splniť dôkaznú povinnosť, avšak ak ju splní len tak, že nevedie k preukázaniu jej tvrdení, resp. splní ju bez náležitej procesnej pozornosti, dôkazné bremeno táto strana neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, keďže neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti.

Žalobca nesplnil svoju základnú dôkaznú povinnosť preukázať existenciu návrhu na zmenu súdneho exekútora, v súvislosti s ktorým malo dôjsť k takým rozhodujúcim skutočnostiam (nerozhodnutie o návrhu v zákonnej lehote), ktoré zakladajú uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému. Súd prvého stupňa zistil, že v predmetnom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2Er/1286/2008 návrh na zmenu súdneho exekútora nebol podaný.

Vzhľadom na to, že žalobca nepredložil súdu dôkazy preukazujúce existenciu návrhu na zmenu súdneho exekútora, v súvislosti s ktorým malo dôjsť k takým rozhodujúcim skutočnostiam (nerozhodnutie o návrhu v zákonnej lehote), ktoré zakladajú uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému, nesplnil svoju dôkaznú povinnosť, čo viedlo k záveru súdu aj o neunesení jeho dôkazného bremena. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je potom nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje žalobcu ako účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, keďže neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Nevyhnutným preto bolo jeho návrh už len z tohto dôvodu zamietnuť.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2013 sp. zn. 1 Cdo 8/2012 (publikované pod č. 130 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov 9/2014), podľa ktorého ak súd nepoučil účastníka konania podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, neodňal mu tým možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Z ustanovení § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Ide o základné povinnosti účastníka sporového konania. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia; táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu, aby rozhodol o veci samej aj v prípadoch nepreukázania určitej skutočnosti, ktorá bola významná pre rozhodnutie podľa hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva (z príslušnej hmotnoprávnej normy). V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Označenie dôkazov nie je iba procesnou povinnosťou účastníkov konania, ale zároveň aj ich procesným oprávnením. Uplatnenie tohto oprávnenia je však časovo limitované. V zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (okrem výnimiek v ňom ustanovených) je súd povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Citované ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje vec prejednať v neprítomnosti účastníka, ktorý i keď bol riadne predvolaný, nedostavil sa na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Z tohto predpokladu vychádza aj citované ustanovenie § 119 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Nie je, pravdaže, možné poučiť na pojednávaní neprítomných účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. To však ešte neznamená, že v prípade, ak by na pojednávanie riadne predvolaný účastník nebol predtým poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., súd prvého stupňa by za splnenia podmienok § 101 ods. 2 O.s.p. nesmel vec prejednať a vyhlásiť rozsudok. Môže tak urobiť a prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Samotná okolnosť nepoučenia účastníka podľa § 120 ods. 4 O.s.p. sa prejaví len v tom smere, že takto nepoučený účastník má možnosť uplatniť odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. založený na skutočnostiach alebo iných dôkazoch, ktoré doteraz neboli uplatnené (porovnaj § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p.), t.j. v jeho prípade sa neuplatní tzv. neúplná apelácia stojaca na báze účastníkovi poskytnutého poučenia o obmedzení (ohraničení) jeho možnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Nedôvodne teda namietal žalovaný, že neposkytnutím

poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ak by žalovaný využil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. založený na skutočnostiach alebo iných dôkazoch, ktoré doteraz neboli uplatnené, a odvolací súd by nerešpektoval, že u žalovaného sa neuplatní tzv. neúplná apelácia, až vtedy (takýmto chybným postupom) by došlo u žalovaného k odňatiu možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.); o takýto prípad však v tejto právnej veci nešlo. Podstatou či zmyslom poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. je vytvorenie procesnej možnosti účastníkovi konania, aby si splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť v konaní pred súdom prvého stupňa, aby táto možnosť nepretrvala aj v odvolacom konaní (teda aby ako dôsledok poučenia sa mohla nastoliť zásada koncentrácie konania v spojení s uplatnením zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní). Ak takéto poučenie sa nezrealizuje, má nepoučený účastník stále možnosť skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, uplatniť pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej ako odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e/ v spojení s § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Odvolateľ však ani v odvolacom konaní nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by preukazovali ním tvrdené rozhodujúce skutočnosti.

K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní v predmetnej exekučnej veci nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody žalobcu. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nevhodné. K úvahám žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase.

Neobstojí ani odvolacia námietka, keď odvolateľ poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca v predmetnom konaní nepodal žiaden návrh na prerušenie konania.

Rovnako neobstojí odvolacia námietka, keď žalobca namieta nesprávne posúdenie otázky premlčania, keď z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že súd na vznesenú námietku premlčania neprihliadol.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.